

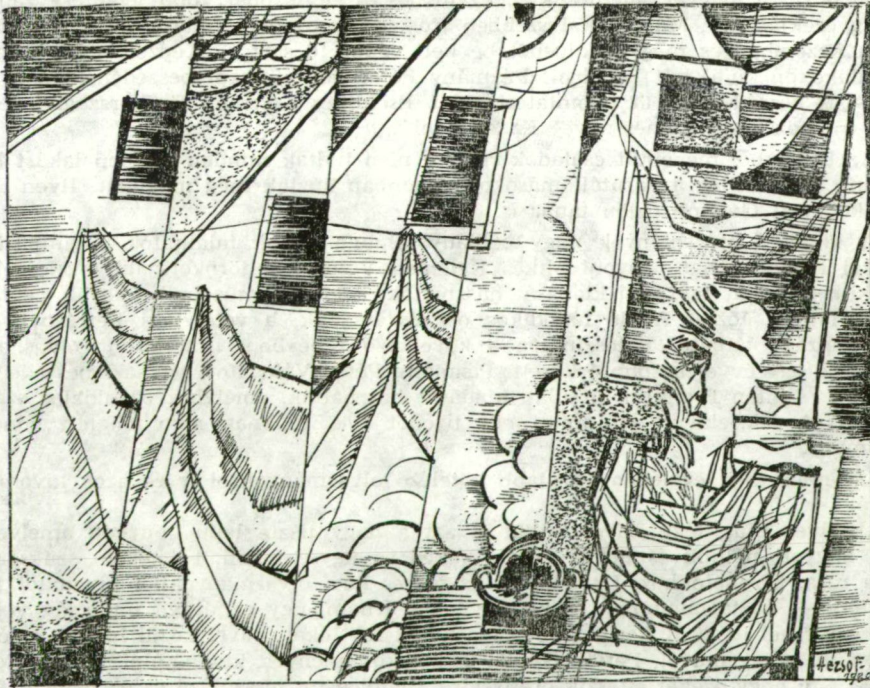
Attilával másfél hónapig osztoztunk a franciaágyon. Másfél hónapig így laktunk egy odúban.

Jól kerestem már akkor. Öt öltöny ruhám volt, szmokingom, mert anélkül színházba nem lehetett menni. Egyórai béremért négy-öt liter bort is adtak Párizsban.

Összejártunk Rónai mamáékka, akik pesti fényképészek voltak ugyan, de Párizsban műtermes szállást tartottak kóbor, szegény művészeknek. Egy volt lóistálló szénapadlását alakították ki erre a célra. De nekik is volt benne lakásuk, és szép eladó lányuk. Szívesen és gyakran kvaterkáztunk a környezetükben. Olykor ételeket, italokat hordtunk össze, vigadoztunk. De nem csupán a kocsmá volt a fórumunk.

Egy előkelő étterem pincéjét béreltük harmincan magyarok. Ugyan egy-két bécsi fiú is velünk tartott. Rendszeresen összejártunk, irodalom, művészet, politika volt a témánk. József Attila gyakran ott volt velünk.

Amikor 1928-ban anyám súlyos betegsége miatt sürgősen haza kellett jönnöm, a magyar követség elvette az útlevelem. Páger Antal öccse, aki asztalos volt, akkor követségi portásul dolgozott, megsúgta, hogy feketelistán vagyunk mindannyian, akik abba a pincébe lejárunk. Ezért fáj a követség feje.

HÉZSÓ FERENC ILLUSZTRÁCIÓJA JÓZSEF ATTILA „ANYÁM” CÍMŰ VERSÉHEZ